

je prý přesvědčen, že četař jeho rady medbal a útok na Lichtblaua druhý den spáchal, a aby zakryl stopu po sobě, zanechal v automobilu balíček papírů, které Rajnochovi odňal a použil sekýrky, kterou mu Rajnoch zapůjčil. Adresu onoho četaře ovšem nezná, ani nic bližšího o něm, a tak soud zařadil onoho četaře mezi ty „neznámé“, které soud velmi dobře zná, a přikročil k výsledku svědka Antonina Grosse, 28letého bankovního zřízence z Mor. Budějovic. Jel sice někdy začátkem června 1920 večerním vlakem ve své uniformě četaře do Brna, kam byl přemístěn, ale nepamatuje se, že by byl v kupé jel s nějakým mužem v uniformě šikovatele téhož vojenského útvaru, k němuž patřil sám, a byl by rozhodně si takového muže všimnul, kdyby byl vedle nebo blízko něho seděl, jak Rajnoch tvrdí. Rajnocha naopak nezná a nepamatuje se ani na něho, ani na jeho jméno. Je však možno, že Rajnoch znal jeho z doby několika dnů, kdy Rajnoch přespával v baráciích na Pohořelci, kde on sám, Gross, byl po celý rok a často tam mívál služby.

Když byli znovu slyšeni majitelé autodrožek Lichtblau a Spina, kteří opětně potvrdili pod přísahou, že veškerý omyl v osobě pachatele je vyloučen, že jej určitě poznávají nejen dle obličeje, ale i dle jeho nářečí, bylo průvodní řízení skončeno. Případ byl jasný a tak obhájce obžalovaného, dr. Konrád, měl práci přetěžkou. Učinil však, co mohl, a pokusil se zejména na řadu okolností polehčujících, k nimž soud také náležitě přihlédl, odsoudiv po delší poradě obžalovaného Josefa Rajnocha, zbaviv jej ovšem veškeré vojenské hodnosti, do těžkého žaláře na šest roků s jedním postem a tvrdým lůžkem měsíčně a s temnou komůrkou o každém výročí činu...

Soudu předsedal podplukovník just. služby Vlad. Dokooupil, žalobu zastupoval podpluk. just. sl. Jarosl. Vošický, obžalovaného hájil ex offio advokát dr. Otto Konrád.

*

V posledním svém referátu v čísle 45. naznačili jsme, že vrch. polic. inspektor Bubník, vyslechnutý tehdy také jako svědek, měl Rajnocha také v podezření ze zločinu vraždy šoféra Nasslera, a vzal mu proto také totisky prstů. Ke konci roku 1921, tedy v době, kdy Rajnoch již byl po útěku z vojenského vězení na svobodě, spáchána byla totiž na silnici u Zbraslavi vražda šoféra Nasslera skoro za týchž okolností, jako útok na šoféra Lichtblaua. Pachatelé musili být tehdy alespoň dva. Zastřelili zezadu šoféra ranou z revolveru, odnesli jeho mrtvolu do lesíka, přikryli ji větvemi a s automobilem odjeli. Neželi však daleko. Za tmy narazili na patník, stroj se pochroumal a pachatelé pak zmizeli beze stopy. Dodnes nejsou vypátráni. Na krvi potřísněném automobilu nalezeny byly však stopy prstů některého z útočníků. Ty byly tehdy sejmuty, leč v albu otisků prstů všech známých zločinců nebyly nalezeny otisky shodné. Ale ani otisky prstů Rajnochových, při přelíčení 30. listopadu 1925 zhotovené, nebyly totožnými s prsty, jichž stopy byly na automobilu nalezeny. Není však vyloučeno, že

Rajnoch měl i v tomto zločinu prsty, neboť útočníci musili být tehdy nejméně dva, a dnes, když Rajnoch začal mluvit o společenství s nějakým četařem, máme za to, že pátráním v tomto směru mohlo by snad vyniknouti do tragicky tajemného osudu Nasslerova trošku světla.

—ff—

Zajímavý nájemní spor.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Manželé Aufrichtovi vlastní na Masarykově náměstí v Mor. Ostravě dům; kromě toho mají obchod v předměstské obci Vítkovicích. V jejich domě na Masarykově náměstí jsou sice také obchodní místnosti s krámem, ty však řadu let má najaty firma Bratři Schönové.

Poněvadž pan Aufricht je starší pán, je muž čtyřnásobně denní dojízdky z Masarykova náměstí v Mor. Ostravě do jeho obchodu ve Vítkovicích nesloužily zdraví, rozhodl se, dáti firmě Bratři Schönové výpověď a do její obchodních místností přesídliti se svým závodem. Avšak s výpovědí to nešlo tak snadno. Bratři Schönové výpovědi nepřijali, odvolávajíce se na zákon o ochraně nájemníků, takže Aufricht byl nucen podati na ně výpovědní žalobu.

Při líčení u okresního soudu v Mor. Ostravě vykázal se Aufricht vysvědčením soudních znaleců lékařství, že jeho zdraví je otřeseno a že stále dojízdky do jeho vzdáleného obchodu ve Vítkovicích nepříznivě působí na jeho zdravotní stav, zejména na srdce. Přes to však soudce výpověď danou firmě Bratři Schönové nepotvrdil, a sice z toho důvodu, že nevzal za prokázano, že by majitel domu utrpěl větší škodu, když smlouva nájemní zůstane v platnosti, než nájemník, jak to předpokládá zákon o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925. Také vyslovil soud názor, že Aufricht, je-li churav, může vedením svého obchodu ve Vítkovicích pověřiti svoji manželku.

Z tohoto rozsudku odvolal se majitel domu Aufricht k vyšší instanci, a tak se věc zabýval znovu krajský soud v Mor. Ostravě, který po provedeném líčení odvolání vyhověl, náleze první instance zrušil, výpověď potvrdil a nařídil, aby firma Bratři Schönové místnosti v domě Aufrichtově najaté do 30. června 1926 vyklidila. Jako důvody tohoto rozhodnutí uvedl odvolací soud, že újma na zdraví je vážnější a větší než nějaká škoda materiální, že Aufricht není povinen obchod svůj svěřiti vedení své manželky nebo jiné osobě třetí, nýbrž že má právo sám svůj obchod provozovati a na něj dohlížeti. Kromě toho je firma Bratři Schönové hospodářsky daleko silnější, než majitel domu a obchodník Aufricht, a újma, která se jí snad stane, nebude jí tak tížiti, jako by tížilo Aufrichta, kdyby jeho žalobě a povolení výpovědi nebylo dáno místa.

—rk—

V bytové krizi.

Zemský trestní soud v Brně.)

Manželé K. v Jundrově, rodina dělnická, vlastní domek, v němž od prosince 1924 bydlila Marie Kozáková se svými dvěma dcerami.

Skrovný příbytek měly, ale byly s ním spokojeny. Jen když je kde přespat a v kamínkách si zatopit. Dlouho však nepřála jim majitelka domu klidu v tom jejich bydlíšti. Již v květnu 1925 počala na ně naléhati, aby se vystěhovaly, a když neuposlechly, vystěhovala jim část nábytku na dvůr a i železná kamínka vyhodila, aby si nemohly oběd nebo večeři připravit. Kozáková žalovala u civilního soudu rušení držby a okresní soud Brno-okolí rozhodl, že držba Marie Kozákové, pozůstávající z užívání najatých místností, nesmí býti rušena. Současně bylo nařízeno, aby majitel domu uvedl vše v předešlý stav.

Ale i potom bránila majitelka domu Kozákové přístup do bytu a musila tam být nájemnice 6. října uvedena výkonným orgánem. Po odchodu soudního vykonavatele přišla K. se svým nevlastním synem Františkem na Kozákovou a její dcery, nutili je opět k vystěhování a syn kyjem, matka sekerou je ohrožovali. Při tom hrozili i zabítím, neopustí-li Kozákovy co nejdříve byt. Nájemnice a její dcery byly výhrůžkami tak postrašeny, že se raději vystěhovaly a bydlily několik dní v hostinci, než si našly další bydlíště.

Anežka K. a její nevlastní syn František byli obviněni ze zločinu vydírání a soudil je minulý týden senát v. r. dra H o n a l a. Matka se nedostavila a byla souzena v nepřítomnosti; syn František popíral, že by Kozákovým vyhrožoval zabítím a že by byl vůbec šel na ně s kyjem. Svědkyně však pod přísahou žalobu potvrdily, soud uznal pak vinu obžalovaných a odsoudil Anežku K. na šest měsíců, Františka K. na čtyři měsíce do těžkého žaláře. Trest synův je podmíněný, kdežto o podmíněnosti trestu matky bude dříve zavazeno šetření.

Nohy pod postelí.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Jan S v o b o d a byl v mladších letech človíček velmi čiperný. Rád se krivě díval na cizí majetek a dvakrát ho přiskřípla trestající Spravedlnost. To bylo v roce 1907. Od té doby nic závadného nebylo mu dokázáno, ač jeho minulost šla s ním i do nového působiště, do Radouň, kde se před 15 lety jako truhlářský mistr usadil. Během těchto let dopracoval se slušného majetku, o němž zlí jazykové šuškali, že není všečen tak poctivě vyhoblován, jak Svoboda každému říkal. A kdekoli v okolí Mělnického Vtelná se někomu něco ztratilo, aniž se podařilo zloděje vypátrat, označoval hlas lidu Svobodu jako člověka, který od té krádeže nebyl daleko.

Dne 8. prosince 1925 pořádal „Sokol“ ve Vysoké Liběni, obci to od Radouň jen kilometr vzdálené, mikulášskou zábavu, při níž čepovala pivo manželka místního řezníka a hostinského Marie Roškotová, zatím co její muž, Rudolf Roškot, ve svém hostinci naplňoval nečetným hostům jejich sklenice pěnivým mokem. Když mu po 9. hod. večer z hospody odešel poslední host, zavřel hospodu a šel se také podívat na mikulášskou zábavu, aby pomohl své ženě, která se tam za pomoci řeznického chasníka statně oháněla, aby žízňivé a

hladové občany obsloužila. Hned ve dveřích sokolovny zahlédl truhlářského mistra Svobodu, svého denního hosta, a potřásl mu rukou. Když však po nějaké chvíli Svoboda náhle ze sokolovny zmizel, proběhly šenkýřovou hlavou všechny ty četné klepy, které o Svobodovi kdy byl slyšel, a v jakési předtuše oblékl si kabát a řekl ženě, že se jde podívat domů, zda se tam nic neděje. V celém jeho hostinci nezůstala totiž po jeho odchodu živá duše. Když hostinský Roškot zavřel dveře, vzpomněla si Roškotová, že by jí z domova mohl přinést také nějaký salám, jehož už měla nedostatek, a poslala tedy za ním s košíkem řeznického chasníka Boh. Lúbala. Ten svého mistra za chvílku dostihl a tak se oba brali k domovu. Ale okna prázdného domku byla osvětlena. Zlou předtuchou jít dal se Roškot do běhu, rychle chtěl odemknouti dveře, ale ty už patrně odemkl někdo jiný, neboť klíč se v zámku netočil. Avšak světlo v okně zhaslo. Roškot usoudil, že se někdo nepovolaný dostal dovnitř a zastrčil se tam, a proto dveře ramenem vyrazil. Chasník posvítil mu sirkou v chodbě — nikde však ničeho neviděli. Ani v šenkovně nikdo nebyl, ba ani v kuchyni. Již chtěli jít pátrat dále, když chasník poznamenal, že by se měli podívat pod postele. Věnovali tedy větší pozornost zemi a skutečně zahlédli vykuřkovatí z pod jedné postele špičky bot. Roškot si klekl, podíval se pod postel a v matné záři sirky zahlédl tam nějakého chlapa. „Vylez ven, nebo tam stěhlím!“ vzkřikl a zaměřil ke stolku, aby z něho vyňal revolver. Než došel zpět, chlap již lezl ze svého úkrytu. A k překvapení obou řezníků byl to — denní jejich host Jan Svoboda. Omlouval se, že chtěl Roškota pouze překvapit a poděsit, aby také něčím přispěl k náladě mikulášské zábavy. Rozhodně se zadušoval, že tam nepřišel nic ukrást. Překvapený hostinský nezapomněl, aby mu prohlédl kapsy, ale s několikanásobným zaskakováním, že jsou to legrace docela blbě, jej pustil. Pak se rozběhl zpět do sokolovny, kde ohlásil, jaké dobrodružství právě byl prožil. Zděšená jeho žena honem běžela domů a přepočítavší hotovost, kterou měla v prádelníku a nad níž suverénně vládl, zjistila, že schází jí na hotovosti 9000 Kč, které v 18 pětištolkách měla připravené na zaplacení piva...

Rozumí se, že mikulášská zábava byla Svobodovým vtípem značně pokažena a že hostinský již své ženě v šenkování nepomáhal, nýbrž upaloval na četnickou stanicí do Mělnického Vtelná, kde vřeh. strážmistru Velebilovi ohlásil, co se mu přihodilo.

V úterý zodpovídal se 46letý truhlářský mistr Jan S v o b o d a, před lety dvakrát prokrádeže, jednou pro falšování veřejných listin trestaný, ze zločinu krádeže dle §§ 171, 173, 174 a 176 tr. z. Popřel, že by byl peníze odcizil. Roškotovi prý chtějí si z něho pomoci, když vědí, že má majetek. Chlěl prý Roškota skutečně jen z legrace postrašit, proto zašel do jeho hostince, když shledal prý, že dveře byly otevřeny. Za sebou prý nezastřikoval a vše, co udávají svědci, je prý lež a pomluva. Byl sice trestán, ale to už je mnoho let; jednal tehdy v mládické nerozváženosti, dnes prý by však toho nebyl schopen.